

[Pürschel.]

var uholdbar, og det er derfor forstaaeligt, at man nedsatte en Kommission til Overvejelse af dette Spørgsmaal. Hvis denne Kommission nu skulde have været sammensat saaledes, at den virkelig repræsenterede Anskuelserne i Befolkningen, saa maatte den have haft en anden Sammensætning, den maatte være blevet meget større, og den vilde formodentlig have været mindre handledygtig. Men det er jo ogsaa muligt, at det Resultat, der var kommet ud af dens Arbejde, i noget højere Grad vilde have svaret til det, der efter min Overbevisning er Opfattelsen her i Landet. Det er min faste Overbevisning, at der er et stort Fler-tal her i Landet, som anser Fosterfordrivelse for en strafbar Forbrydelse. Jeg er saa sikker derpaa, at jeg ikke et Øjeblik vilde betænke mig paa at modtage et Forslag fra Regeringens Side om at lade et Lovforslag som dette gaa til en Folkeafstemning.

Vi har nu altsaa faaet en Kommissionsbetænkning, og af den kan man lære noget. Man kan for det første lære dette, at naar undertiden Kravet om Fosterfordrivelse skjules bl. a. ved en Henviisning til de udslidte Kvinder, der ikke kan taale at føde Børn, saa er det efter de Oplysninger, der foreligger her, et saa sjældent Tilfælde, at paa dette kan ingen Lovgivning bygges. Af de gifte Kvinder, der har været Tale om, havde, efter den Statistik, der foreligger her, 7 overhovedet ingen Børn, 6 havde 1 Barn forud, 2 havde 2, 1 havde 3, og 1 havde 4. Enhver vil se, at Talen om de af mange Fødsler udslidte Kvinder, som ikke kan taale at faa flere Børn, er en Tale, som bruges til at skjule noget, man ikke tør være bekendt i øvrigt.

Og naar man saa ser paa de Aarsager, der angives i den beklageligt gamle og i øvrigt lidet tilfredsstillende Statistik, der foreligger, saa vil man se, at Paavirkningen fra Manden anføres i 17 Tilfælde. Det er det, man skal lægge Mærke til, for her staar vi ved det, som klart viser Faren ved Afslappelsen: Det er Faderen til Barnet, som for enhver Pris vil være fri for det Ansvar af økonomisk Art, der nu hviler paa ham. Faar vi gennemført de nye, velsignelsesrige Børnelovforslag, hvor det ogsaa kommer til at dreje sig om Navn og Arveret, vil dette Motiv vokse mangefold. I Flertallet af Tilfældene er det Manden, der er saa ræd for sit Ansvar, at han ikke betænker sig paa at drive Kvinden ud i en Forbrydelse. I 14 Tilfælde er Kvinden „ked af det“; det staar i Kommissionsbetænkningen. Første Gang, man læser det, tror man, det er en Trykfejl,

men det staar der virkelig: „ked af det“. Det er Begrundelsen for at begaa en Forbrydelse! I 15 Tilfælde er intet oplyst. I 3 Tilfælde er Motivet Frygt for at miste sin Stilling. Tænk, hvor stor en Rolle dette: Frygt for at miste Stilling, har spillet i Agitationen. I 3 Tilfælde er det Frygten for Fødselen overhovedet, noget, som vel findes hos de fleste Kvinder, som skal føde, navnlig hos dem, der skal føde første Gang, eller dem, der ved en tidligere Fødsel har været udsat for store Vanskeligheder.

Dette er de Motiver, som den danske Kommissionsbetænkning lægger frem for Offentligheden. Og naar den socialdemokratiske Ordfører (Nina Andersen) her sagde, at det gjaldt om at skabe saadanne Tilstande, at enhver Kvinde kunde føde sit Barn, at hun ikke af økonomiske Grunde skulde holdes tilbage, saa lyder det jo kønt, men se, hvad der staar i Betænkningen Side 36 — jeg haaber, jeg har Tilladelse til nogle korte Citater —: „Blandt de abortsøgende Kvinder findes forholdsvis mange, hvis Lod i Livet ingenlunde bevæger sig paa et Eksistensminimums Rand, men hvis økonomiske Standard er relativt høj, og som netop drives til Handlingen af Frygt for“ at gaa ned i den Henseende. Det sidste er ikke ordret, men det er Meningen. Man vil se, at det, der er i Vejen i alle disse Tilfælde, er ikke dette, at man ikke har Raad til at faa Barnet — selv om der naturligvis kan være nogle, for hvem det økonomiske spiller ind —, men det er det, at man ønsker ikke at se sin sociale og økonomiske Position forringet, og derfor er Barnet uønsket.

Det, der ligger bag ved Fosterfordrivelsesernes Vækst, er ingenlunde de ideelle Aarsager, som det saa meget paastaas, men det er meget mere dette, at man har lært de unge, at det gælder at nyde Livet nu, medens de har Ungdommen, at nyde det hensynsløst. Det er det, man har lært dem, og nu ser man Frugterne af denne Lærdom, og saa møder man op med Tal, som skal vise, at vi her staar over for en forfærdende Samfundskatastrofe.

Spørgsmaalet blev belyst i en Diskussion, der nylig har fundet Sted i „Ugeskrift for Læger“. Inden jeg citerer den, skal jeg tillade mig at citere et Par Ord af den tyske Professor Kirsteins Udtalelser paa en Kongres, der i 1932 blev afholdt i den tyske Afdeling af den internationale Kriminalistforening. Han sagde: „Der gives paa dette Omraade intet Menneske, der er, hvad man i Almindelighed kalder sagkyndig“, og han fortsætter derefter ordret: „Den Livsanskuelse, Mennesket har erhvervet sig,